

ZPRÁVODAJ

JIRÁSKOVA HRONOVA

Číslo 5
Úterý 9. 8. 1994

DNEŠNÍ PROGRAM

9.00	MS JD	Rozborový diskusní seminář
11.00	Ponorka	OŠ 64. JH
13.30	MS JD	Velký diskusní klub
16.30	JD	DIVOKÉ LABUTĚ MS Ústí nad Labem
16.30	sokolovna	ZLÝ DUCH LUMPACIVAGABUNDUS - DS Desta club Děčín
17.00	park AJ	Greenhorns + Jan Vyčítal
18.30	schody JD	Vítání souborů
19.00	JD	DIVOKÉ LABUTĚ MS Ústí nad Labem
19.00	Slavie	ELENA ŠTĚPÁNOVÁ Nejhodnější medvídko a Divadelko Jesličky, Hradec Králové
21.00	sokolovna	ZLÝ DUCH LUMPACIVAGABUNDUS - DS Desta club Děčín
21.00	Slavie	ELENA ŠTĚPÁNOVÁ Nejhodnější medvídko a Divadelko Jesličky, Hradec Králové
21.15	dvůr ZŠ	Zvířecí detektiv - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

9.00	MS JD	Rozborový diskusní seminář
11.00	Ponorka	OŠ JH
13.30	MS JD	Velký diskusní klub
16.30	JD	NEREIDA nebo SRDCE HLASU Bab. soubor AD REM, Bánovce nad Bebravou
21.00	JD	NEREIDA nebo SRDCE HLASU Bab. soubor AD REM, Bánovce nad Bebravou
16.30	park AJ	SVATBY
19.00	(sokolovna)	Studio Dům, Brno
18.30	schody JD	Vítání souborů
19.00	Slavie	ZNALCI V OBORU Dek. divadlo Beruška Unarclubu, Hranice
21.00	Slavie	ZNALCI V OBORU Dek. divadlo Beruška Unarclubu, Hranice
21.15	dvůr ZŠ	Amerika - film
21.30	park AJ	Bastien a Bastienka (opera) Musica Perr Quatro

O ČEM SE DISKUTOVALO V PONDĚLÍ

Pondělní dopoledne v diskusním semináři V. Jajce začalo trochu ospale. Ranní únava (??) se však minutu po minutě vytrácela a seminář se záhy rozjel na plné obrátky, o nichž se včerejšímu odpolednímu "velkému diskusnímu klubu" ani nesnilo.

Dopoledne byl první na tapetě Strípek a jeho Klobásová komedie. Samozřejmě že semináristé stejně jako účastníci odpoledního klubu využili toho, co se nabízelo: srovnání s druhou inscenací plzeňského souboru, s Kérkonšskou pohádkou. A samozřejmě že Klobásová komedie vyšla z této konfrontace trochu jako chudá příbuzná... Všichni se shodli na tom, že sice šlo o představení příjemné, nicméně poněkud unavené, matné či rozmazané, které postrádalo temporytmus.

Problémy, na něž se stočily obě diskuse, by se daly shrnout do následujících okruhů:

Zatímco odpolední klub ocenil hravost plzeňského souboru, v dopoledním semináři se hovořilo více o tom, že hravost nesloužila vždycky celku inscenace: Soubor vymyslel řadu pěkných loutkářských vtipů a vtípků, ale

mnohé z nich působily jen jako „fór pro fór“ (čertí ocas apod.). S tím souvisí také nepřesný či nedůsledný „timing“ jednotlivých situací. V obou diskusích se mluvilo o tom, že pointa nepřišla vždycky v tu chvíli, kdy měla, aby vytvořila tečku na pravém místě, aby podpořila temporytmus celého představení. Ani scéna (čtyřboký otáčející se paraván) nezafungovala v nedělním prvním představení vždycky tak, aby reagovala na dozrívající situaci nebo aby připravila situaci následující.

Stejně jako na odpolední diskusi se i dopoledne velmi příznivě hovořilo o hudbě a zvucích, ale obě skupiny cítily, že by Ivana Faitlová v roli muzikantky a „ozvučovatelky“ měla být viditelnější - tak, aby byla zjevnější součástí inscenace.

Hra s maňasy byla shodně chválena, nicméně dopoledne i odpoledne se tu a tam objevily úvahy, zda drastičnosti, až surovosti nebylo v Klobásové komedii až příliš. Znalci jarmarečnického maňáskového divadla, které je inspiračním zdrojem této inscenace, připomínali, že dras-

dokončení na str. 3

POZVÁNKA NA SOBOTNÍ HRONOVSKOU PREMIÉRU

Na letošním JH se pravděpodobně poprvé v historii objevuje operní představení: jednoaktová opera Viléma Blodka V studni. Zdá se neuvěřitelné, že ve Světle nad Sázavou se dokázala najít téměř stovka lidí a vytvořit toto operní představení. A snad právě proto se někteří z účastníků přehlídky domnívají, že tato operní inscenace je záležitostí především profesionálních umělců. Dovolujeme si tedy krátce ozřejmit skutečný stav.

Hlavním iniciátorem, posléze i organizátorem všech složek představení je ing. Jaroslav Průša, ekonom Sklo-Bohemie. Tento velice schopný a fundovaný hudebník a výborný organizátor se obklopil štábem přátel, nadšených amatérů, kteří každý svým způsobem pomohli operní inscenaci - neváháme říci tento projekt - zrealizovat. Členy orchestru jsou amatérští hudebníci ze Světla nad Sázavou a celého havlíčkovobrodského okresu. Mezi nimi i učitelé hudebních škol. Pěvecký sbor Gaudeamus pracuje ve Světle pod vedením sbormistra MUDr. Milana Bohanese řadu let. Tato veskrze amatérská součást operního souboru provází sólisty - Vojtěcha Kociána, sólistu opery ND v Praze, Romanu Pátkovou, sólistku opery Jihočeského divadla v Českých Budějovicích. Šárka Seifertová z Náchoda je studující 6. ročníku pražské konzervatoře. Pavel Vančura, pěvec amatér, je varhanář ve vlastní dílně v Kutné Hoře. Autor scény Zdeněk Vonásek je profesionální výtvarník, dlouholetý režisér a scénograf amatérského divadelního souboru v Pelhřimově. I další spolupracovníci - Eva Bechyňová a Lída Honzová - jsou amatérskými divadelníky.

Roční úsilí celého kolektivu a několikaleté přípravné práce ing. Průši jsou pro všechny zcela nezapomenutelným zážitkem a každá repríza tyto pocity umocňuje. Ukázalo se, že výsledek této práce přesahuje rámec města i okresu a celý soubor s vděčností a potěšením přijal pozvání na JH. Věříme, že i obecenstvo přijme tuto milou, krásnou a hudebně bohatou českou operu. Zároveň se odvažujeme doufat, že tím bude otevřena cesta k rozšíření škály přehlídkových inscenací i v budoucnu.

Eva Bechyňová + Lída Honzová

**ZVEME NÁVŠTĚVNÍKY HRONOVA
DO MĚSTSKÉ KNIHOVNY EGONA
HOSTOVSKÉHO NA VÝSTAVU
„HRONOVSKÉ NÁVRATY“**

**V DOBĚ OD 9 DO 17 HODIN
DO PÁTKU 12. SRPNA 1994.**

**PŘIJĎTE SI PROHLÉDNOUT
VÝSTAVU OBRAZŮ JOSEFA SMOLY
A PETRA ČUHANIČE.**

SRDEČNĚ ZVEME.

GENERÁLNÍ SPONZOR JIRÁSKOVA HRONOVA

Banka pro život.

ES
ČESKÁ SPOŘITELNA a.s.

OSTROV DVID

Tři herci, jeden z nich s tyčkovou loutkou hlavního hrdiny, chlapce Michala, kytarista, jedna maska, stínohra za maskovací síť.

„Přes své problémy (především v rozumitelnosti děje) může být Ostrov Dvid zajímavou ukázkou účinné práce s hudbou, světly a loutkou (zejména u hereckého souboru, který s ní pracuje poprvé) v úsilí o zachycení tematicky závažného náboje.“

Tolik praví doporučení odborné rady pro amatérské loutkářství a není moc co dodávat (nechci-li jít na dvacetiminutového vrahce s recenzním dělem větším, než je on sám). Snad jen, že ono závažné téma moci, která vyzve člověka k boji proti chimerám, jež sama vytváří, využije ho, znič, a když je bezpečně mrtvý, ověš ho metály a oslavnými články, je dnes už (doufejme) věc minulosti.

Luděk Richter

POŘÁDKOVÁ ROVNOVÁHA OSTROVA DVID

Mám pocit, jakoby se vrátil čas naučených scének typu „Jak si čistit zuby“, nejlépe v provedení Kašpárka. Nejblíže označení inscenace DS Bechyně je pro mne tudíž agitka. Neméně intenzivně se dostavil pocit překroucené prolámaného „Draka“ J. Švarce a podivně zhanobeného Lancelota.

Na pozadí maskovacího panelu vylomeného nejspíše z pancéřování lehkého křižníku pro arktickou zónu, zní velká slova o velkých a věčných tématech lidstva, o oběti nejvyšší, o položení vlastního života za život přítele, za svobodu, za... a cetera. Opravdu znějí, ale opravdu jen v intencích agitky, neboť o existování dramatických osob na scéně, o vztazích, situacích... et cetera, nikde vidu ani slechu. Vlastně špatně, slechu ano, i když i zde, aspoň pro mne, panoval zmatek. Hrdina se obětoval za přítele! Ale za kterého? Za toho, který jej pozval a pak se ztratil, neboť skutečnost, že přítel, král a drak jedno jsou, se dozvídám opět slechem kdesi na konci, neboť odečíst tuto informaci nemám z čeho. A nezemřel nakonec za svobodu jakéhosi národa? Neumřel on vlastně pro

propánakrále za krále, za upevnění královské moci? Nebyl hrdinou, obětímrábránkem? Nejspíše, ba určitě, zemřel proto, že zůstal věrný sám sobě - nakonec, v tomto postoji by oběť za přítele byla obsažena. Pro jistotu je mi vše opět přes slech několikrát zdůrazněno a vysvětleno, včetně toho, že vidím ve stínohře cosi, co je vydáváno za lýtý boj s drakem, abych se nakonec dozvěděl, že žádný souboj se nekonal - to vyslechnu v prostoru označeném jako vězení. Asi bych mohl pokračovat dále, ale zdá se mi to bezpředmětné. Žánr agitky je naplněn důsledně.

Zavrtává se do mne ale otázka, jak, proč, co, s oním panákem-bábou, panáčkem hrdinou. Potřebovali interpreti této inscenace malého kluka a tak zvolili popis přes loutku? Potřebovali čisté srdce zapletené v osidlech usoukaných mocenskými tendencemi dospělých? Já nevím. Vím ale určitě, že tato loutka jako vyjadřovací prostředek nefungovala. Jestliže nějak existovala, pak jako znak čistoty o který se hraje - v agitce! - a ne, který hraje, který jedná, je hybatelem, je hrdinou. Nutně pak vzniká otázka, zda zvolená podoba hrdiny byla tou neoptimálnější, zda by lépe neposloužil ve stylu zvolené výpovědi panák totemového charakteru.

Byl jsem šťasten, když pavouček z Ostrova usoukal na mou ubolenou mysl divadelní záplatu vztahů o lásce, přátelství, odvaze.

Vladimír Zajíc

O SOUKÁNÍ

Deset větších a pět docela malých dětí (o muzikantech nemluvě) vytváří z vlastních těl, pár barevných hadříků a provazové sítě příběh o pavoučkovi, který po té, co jeho kamarád dědeček odešel na ryby a kočka mu zpřetrhala síť, pocítí samotou a ve snaze dostat se k dědečkovi je zanesen až do Afriky, s pomocí hada tam vysvobodí z rukou lovců levharta a vrátí se s kachnami k dědečkovi, čemuž jsou oba rádi.

Divadlo je to chudé, leč plnokrevné. Získává si diváka spoustou zajímavých a dobře udělaných nápadů, hereckou autenticitou, a především zvládnutím hereckých úkolů, které je zvlášť u těch nejmenších až obdivuhodné; všichni vědí přesně, co mají dělat i proč, a dělají to soustředěně, zaujatě a dobře.

Potud všechna chvála! Problémy začínají ve vedení děje (ostatně už jeho struč-

né převyprávění je naznačuje) a skrze něj tématu. Téma samotné nevyplyvá z děje, je spíš přilepeno zvňžšku a vnějšími prostředky: že se cítí sám, nám pavouček zapívá, levhart a had řeknou. Proč se pavouček cítí sám, až když odejde děda na ryby (či ještě přesněji, až když mu Tichošlapka strhne síť), a ne už když je maminkou vystrčen do světa, se nedozvíme vůbec. Celé řetězce obrazů se objevují a dostávají nemalý prostor ne na základě své dějové tematické důležitosti, ale spíš díky své obrazové vděčnosti (vymetání a znovustavění sítě, let s kachnami, africké opice, lov na levharta s odbočkou k zapomenutému malému lovcovi aj.). A protože africké příhody nejsou pavoučkovým jednáním s cílem zbavit se samoty a dostat se k dědovi, ale jen čekáním na zpáteční let, chybí i hodnotový výrazný konec, který by přinesl katarzi. Zás musí být jen vyzpíváno, že všechno dobře dopadlo.

Stojím před tou inscenací, jako před pěknou holkou: je hezká, je milá, má dobré srdce, ale ne vždy říká chytré věci. Asi ji neodmítnu.

Luděk Richter

O soukání

Dojemné téma dětské osamělosti, působivá hudba, přirozený pŕvab i přirozený jevištní projev malého chlapce pavoučka (včetně jeho pěvecké dispozice), spontánní kultivovaný projev celého kolektivu - to vše vytváří silnou emotivní složku inscenace dětského divadelního souboru HOP HOP ZUŠ v Ostrově.

Volná adaptace, inspirovaná dětskou knížkou o pavoučkovi Provazníčkovi, dala dramaturgovi a zároveň i vedoucí souboru dobrý základ pro práci s dětským kolektivem. Volně řazené motivy, otevřená dramatická forma, střihy situací řešené písněmi, jejichž texty jsou součástí sdělení, sborový vyprávěčský part, postavy vystupující z chůru. Neúživní dětský projev, stylizace postav i situací (kachny a jejich let), stylizovaná proměna situace i prostředí vybudovaná na principu dramatické hry (kachny se změní v opice u jezera Zanzara Bamba, pak v džungli). Pavoučí síť, která je ústředním scénografickým prvkem, se v rukou dětí neustále proměňuje.

To vše jsou v dětském divadle již ověřené postupy, umožňující fungující divadelní tvar. Stejně umožňující i dětem bez psychologického vykreslování (kterého ani nejsou schopny) sdělovat a vytvářet divadelní obraz. A ten vrchovatě naplňovaly citlivé a kultivované děti, ze kterých vyzařovala potřeba být spolu a komunikovat.

Pravda, kdybychom se snažili všemu tomu se podívat trochu pod pokličku, možná bychom zahlédli i některé dramatické nejasnosti. Třeba - že téma osamělosti je nastoleno poněkud neorganicky. Pavouček odchází od maminky do světa sám, je to pro něj přirozené a osamocen se necítí. V další situaci se však z ničeho nic cítí osamělý, had v džungli si najednou vzpomene a řekne, že už je to zase tady a že je sám. Dárek-náprstek nese pavouček dědečkovi k rybníku (?), a když se náprstek konečně k dědečkovi dostane, už jej vlastně nepotřebuje a situace se vlastně vůbec neuzavře.

Irena Konývková navázila přesně dŕvky kumštu, citlivé muziky, emoci, dětského pŕvabu a věděla dobře, co dělá. Ohlas v publiku to potvrdil.

Jiřina Lhotská

O POSAZENÍ KLOBOUKU

S Poláčkovým textem a několika klobouky vytvořila drobnou a zajímavou hereckou etudku členka divadelního souboru ZUŠ z Hradce Králové Jana Tomašítková. (Tedy aspoň se domnívám, že že to byla ona, neboť v programové brožurě se objevují pouze dvě jména zúčastněných na vystoupení. Josefa Tejklá vylučuji, znám ho i osobně, takže protagonistkou musela být Jana Tomašítková, která je uvedena v kolonce „scénografie“, když kolonka „hraji“ zde absenteje.)

Přes eventuelní drobné prohřešky ve stavbě (situace nejsou rytmicky členěné, výstup postrádá přesnější pointování) jsme viděli přesnou a nápaditou práci s rekvizitou, přes kterou nám bylo zprostředkováno sdělení Poláčkova textu. Další rovinu sdělení vytvářela představitelka akcí a jednání. Vytvářením vztahů člověka v klobouku k dané konkrétní situaci (neposlušné děti jsou tu např. peskovány dospělým zhlavkem přes hlavíčku).

P.S. Vůbec nezávidím interprete, že její vystoupení bylo zafazeno ihned po závěru emotivního představení dětského souboru.

Jiřina Lhotská

O posazení klobouku

Poláčkovo vyprávění o tom, co říká způsob nasazování klobouku o různých lidech v provedení jedné herečky a mnoha klobouků, je zajímavou ukázkou práce s předmětem, k nimž a s nimiž je Jana Tomašítková schopna vytvářet vztahy a vypovídat o jednotlivých postavách, a to i pomocí zvoleného materiálu a jeho tvarování. Ač jakoby dělá to, o čem mluví, není to ilustrace, ale demonstrace popisované skutečnosti a doplňující komentář k ní. Je to milá a podivuhodně dokonalá herecká etuda. K tomu, aby přerostla v malou inscenaci, jí chybí jediné: téma, které by ji dovedlo od vytčené otázky až k divadelní pointě.

Luděk Richter

O posazení klobouku

Aby čtení recenze nezabralo více času než samotné představení, budu stručná:

Dobrá dramaturgie, nápaditá práce s rekvizitou, technicky zvládnutý projev, občas zavánějící šarží, pro mě absence vnitřního zaujetí, neurazilo, ale ani neuchvátilo.

Renata Vordová

CIPAKOVÁNÍ aneb VTEŘINU PROSÍM

„Skutečnost nehlášená nahoru není skutečnost“ - A proto hlásím nahoru: Dne 8. 8. 1994 v době od 21.00 do 23.05 hod. jsem navštívila představení divadla Jen tak z Varů Karlových. Nazváno bylo Cipakování. Autorkou textu tohoto kusu je paní Majka Kotisová. Východiskem jí byl scénář Ludvíka Aškenazyho C. k. státní ženich. Panu Aškenazymu zase východiskem byla ruská novela, napsaná podle skutečné události (!) Poručík Kiš. Protože v C. k. státní ženichovi vystupují pouze muži - vojenský dvůr císaře - a jedinou ženskou postavou je císařova milénka Cilly, paní režisérka upravila celou hru „na tělo“ svému souboru. Baronka Vražďová držela v rukou opratě, na jejichž druhém konci se více či méně vědomě, více či méně ochotně pohybovaly ostatní postavy. Dále byly přítomny: lež, manipulace, přetvářka, nevědomost, vypočítavost, tupost, navíta, pravda, hudba, písně, nápaditá scé-

Snímek z představení - O soukání - DS HOP-HOP ZUŠ Ostrov

Snímek ze včerejšího představení - Cipakování aneb Vteřinu ticha, prosím - Divadélko JEN TAK Karlovy Vary

na, výborné, dobré i horší herecké výkony. Přítomen byl též poručík Cipak. Kdyby se vše odehrávalo místo hodin dvou hodinu jednu, bylo by to příjemnější i prospěšnější. Svůj herecký výkon sehrála též paní vyvaděčka při usměrňování spícího diváka. Končím hlášení a odesílám jej na příslušná místa. Renata Vordová

Cipak se vám stalo? aneb Autorský soubor na skřipci

Soubor autorského divadla si zkusil pravidelný divadelní text ve standardním jevištním provedení - a nutno říci, že nedopadl nejhůř. Od hrůzné propasti, do níž vedou takové přemety, ho však zachránilo jen několik dobře zatlučených horolezeckých skob: předně velmi hutný a vtipný text. Dokonce si představuji, že kdyby s ním JEN TAK dělali mnohem víc to, co mají v názvu souboru, výsledek mohl být stejný? Lepší? Bůh suď.

Další skobou byly alespoň dva nosné herecké výkony - nečekaně jevištně suverénní Vražďová Kateřiny Hykové sklízela nejeden potlesk na scéně, a to pro přesně odměřený nadhled nad rolí, ze kterého ji kreslila se zručností karikaturistky do poslední drobnosti a do poslední vteřiny. Lehkost projevu zároveň umožnila divákům tento neobvyklý komediální typ mršky - inženýrky velmi spontánně přijmout.

Nosný pro zvolené víceméně realistické pojetí byl i komediální dynamický projev Petra Prokopa v obou rolích.

Oba zmínění (opření o dobrý režijní výklad situací), na nichž ležela tíha této lehce absurdní, realitu vyšňujících hry, projevili dostatek schopnosti udržet rytmus konverzačních zkratů, black-autů, vtipů a paradoxních point, aniž nám je přeslali, přepeřili nebo polopaticky dovysvětlovali. Natáhli spolu s Aškenazem zbytek souboru i část režijní komposice na skřipci.

Na konci tohoto peletonu však, jako vzpírající se mezek, poskakovaly za inscenaci některé hudební vložky (samy o sobě textově i muzikantsky pěkné), které tempo brzdily, nadbytečně dovysvětlovaly (dělaly z nás trochu ony voly s protěží v hubě) a převáděly žánr do romantické pohádky se sentimentem lásky, nespravedlnosti a podobného harampádí.

Na tomto mezkovi popojížděly některé nejrozpačtější herecké pasáže poručí-

ka Pergolesiho či komtesy Cilly, kdy tichý lila tón hrozil převrhnout uřízající spřežení do bahna červené knihovny. (Jistě to není záměr, leč jen následek trémy, nejistoty, menší jevištní zkušenosti a zatím projeveného talentu).

Suché praskání autorova biče nad táhouním párem bylo též příliš často přehlušováno chrastěním a hrkáním přebytečné výpravy, uložené na korbě jeviště, a způsobující jen starosti s nepotřebnými přestavbami a proměnami. Text a jednání samy o sobě natolik charakterizovaly situace, že prázdné jeviště mohlo být silnější ozvučnicí.

Poslední vadou na kráse, kterou se pokusím vytknout, je přílišné lpění režie na prvoplánovém využití všech situací. Zatímco někdy je to potřebné a situace se tak tematizuje (Vražďová přesvědčující Cilly ke svatbě s nejspoucí Cipakem, šéf eskorty spekulující nad vlastním jsoucnem, Vražďová hbitě organizující realitu již zcela vymklou z předpokladů), jindy není třeba na prvním plánu trvat a snad lze využít textu k tvorbě dalšího plánu - třeba narůstající celkové zmatenosti všech vztahů, pravidel, jistot (např. mytí nohou císaře, císařovo vydírání Kačenky nebo většina partů písarky, včetně nesnesitelně naučné scény s tabulí).

Však dost kritiky a vlastních představ - představení vyskočilo nad dosavadní úroveň trochu ospalého Hronova. Proto na závěr ještě jednou květinu Kateřině Hykové za herecký projev, který v umanuté neochvějné nadřazenosti manipulátorky přesně tematizovala do protikladu k světu neinformovaných, naivních, dětinských, leč jako zákon platných rozhodnutí Maxmiliána.

Oldřich Kužilek

O ČEM SE DISKUTOVALO V PONDĚLÍ

dokončení ze str. 1

tičnost patří k tomuto typu produkcí i k maňáskům, ale nic naplat, nepodaří-li se souboru „vystříhnout“ představení s lehkostí a v přesném temporytmu, může drastičnost vyznít trochu nepatřičně.

Diskuse o Revizorovi československého D 111 se opět příliš nelišily jedna od druhé a jedna i druhá vyznívaly jednoznačně: Jde o inscenaci velmi ambiciózní, v lecčems až příliš ambiciózní, na kterou soubor ani režisér zatím nestačí. Jedni se přiklání k tomu, že je to věc nepřipravených herců, jiní hovořili o tom, že chyba je hlavně na straně režiséra, který nechal herce na holíčkách, takže jim nezbyvalo nic jiného než přehrávat a dostávat se až do křečí. Dopoledne i odpoledne postrádali diskutující vztahy mezi postavami, vadily jim nevybudované situace a celková bezradnost.

Za kardinální problém byl označen dramaturgický posun ve výkladu hlavní postavy (V. Zajíc to dopoledne lapidárně formuloval tak, že Chlestakov se z floutka proměnil v této inscenaci v lyrickou postavu), aniž se to však odrazilo na práci s ostatními motivy a aniž to mělo vliv na strukturu Gogolovy hry.

V dopoledním semináři vyústila debata až k obecnějším úvahám na téma výběru inscenací na Hronov: podle podtitulu JH („žatva“) by tu mělo být to nejlepší, co se v posledním roce urodilo. Vyslat do Hronova takovouto inscenaci je však, jak zaznělo v dopolední diskusi, omylem - a to nejen vzhledem k očekávané či předpokládané úrovni žatvy, ale i vzhledem k souboru, který je zbytečně vystaven „studené sprše“, protože na Hronov ještě nemá.

Zatímco u dvou předchozích inscenací se diskuse dopoledne i odpoledne více méně překrývaly co do názorů a problémů, o nichž se mluvilo (ve spontánnosti, živosti a zaujetí diskutujících) to ovšem na celé čáře vyhrála diskuse v dopoledním semináři, v případě plzeňské Party na troskách Deníku malého lorda se každá debata ubírala jiným směrem a k jiným koncům.

Ačkoliv „vykopávač“ odpoledního klubu k tomuto představení O. Kužilek předpověděl, že se plenum rozdělí na dva tábory, na ty, kteří inscenaci přijali, a na ty, kteří ji odmítli, - tábor sympatizantů se nakonec neozařoval. A tak odpoledne vyzněla diskuse téměř jednoznačně v tom smyslu, že Party je inscenace problematická už svou koncepcí, přístupem k textům Karla Hynka, že je popisně ilustrativní (s výjimkou několika málo sekvencí, které jdou záměrně proti textu), že jevištní prostředky nejsou dostatečně výrazné a barvitě k sdělování této poezie. V odpolední diskusi se v kauze vulgarismy a sex ke slovu přihlásili jen ti, pro které to byla příliš silná káva, neúnosná pro jeviště.

Dopolední diskusní klub začal rovněž od problémů. Nejprve se ozvali ti, kdo vloni viděli Akustickou kalužinu, - a letošní Karel Hynek je tolik nenadchl. Zatímco Kalužina byla celistvým příběhem s jasnou stavbou, Party se některým zdála co do stavby chatrnější. Sympatizanti s inscenací naopak poukazovali na to, že party jako rámec a zdroj stylizace jim stačila a příběh jim tu nescházel. Přitom však upozorňovali na to, že inscenace má svou stavbu (na rozdíl od trnavské Carravany), má nit, která diváka vede, a přitom mu nevnučuje svůj výklad. Při hledání kompozičního principu inscenace se došlo k tomu, že jde vlastně o hudební skladbu.

Dopolední seminář odkryl díky bohaté diskusi navíc důležitou kompoziční nedůslednost v práci s motivem dvojice chlapců, kteří se v závěru vydělí z celé skupiny a zůstanou stát vpravo mimo jeviště čelem ke zdi. Jako diváci cítíme, že to není motiv nahodilý, že má svou logiku a nese jistě svůj význam, ale nečteme už to, že má jít o zdvojeného malého lorda (který je v díle Karla Hynka do značné míry autobiografickou postavou), protože se s tímto motivem nepracuje systematicky a dostatečně se neexponuje. jp

Žehlička od servírky zachránila kostým

Před zkouškou představení plzeňského divadla poezie se odehrála věc, která se dotkla mé duše způsobem plně pozitivním. Jedna z protagonistek Party na troskách Deníku malého lorda Irena Pudilová přijela na poslední chvíli a z batohu vytáhla kostým, který vypadal, jako by sloužil za potravu nějakému přežvýkavci. Monolog o chybějící žehličce v prostorách restaurace Slávie zaslechla dívka, která se zde stará o roznášení nápojů, jakož i jiných pochutin. Ihned se nabídla, že přinese žehličku z domova. Jak jsem se dozvěděl později, svůj slib opravdu splnila. Je to fajn, když vztahy mezi lidmi fungují tímto způsobem. A navíc mají ve Slavii i nejlepší tlačenu. hlb

Jiráskovo divadlo v Hronově k pronajmutí

Jiráskovo divadlo se svou dobrou akustikou, prvotřídním osvětlovacím a zvukovým zařízením je ideálním prostorem pro zkoušky i nahrávání divadelních představení, koncertů i reklamních šotů pro televizi.

Využijte této nabídky a domluvte se s pracovníky Hronovského kulturního střediska o pronájmu divadla.

FEMAD - festival a dílna divadla pro děti v Libici nad Cidlinou 16. - 18. a 23. - 25. září 1994.

Nabízíme poslední možnost přihlásit se na tuto tribunu a dílnu moderního divadelního myšlení, inspirace, hledání, myšlenkové závažnosti a umělecké kvality. Nabízíme možnost vzít si s sebou i děti ve věku od 6 do 15 let.

Přihlášky a další podrobnosti naleznete v mimořádném čísle d'ARTAMANu. Kdo tento bulletin nevlastní, může si přihlášku vyzvednout u dr. Milana Stotzera nebo i celý bulletin zde na Hronově u Jarky Mikešové (prodejní stánek ARTAMA). Pozor uzávěrka přihlášek je 20. srpna 1994.

Program FEMADu

- Pátek 16. 9. **Divoké labuť**
Čtvrté přikázání
- Sobota 17. 9. **Popelka**
Kérkonošská pohádka
To je nápad
Můj medvěd Flóra
Pejsek a kočička
Hra na Kuličky
- Neděle 18. 9. **Kulihráček**
- Pátek 23. 9. **Princezna na hrášku**
V páté knoflíkové dírcce
O ztracených barvičkách
- Sobota 24. 9. **Komedie o Františce**
Benjamin na moři
Napadlo hodně sněhu
Bezhlavý rytíř
O soukání

KŠ

KAUZA INTERNÁT

Mnozí se kritické připomínky k službám, které poskytuje internát hotelové školy. Bohužel. Jak to v takových situacích bývá, je těžké odhalit pravou příčinu vzniklých nedostatků. Údajně měl pan ředitel prohlásit, že služby, které nabízel internát loni, nebyly na úrovni, i když panovala spokojenost ze strany hronovských návštěvníků, a zabezpečil je jinak. Zatím se vše projevilo jen ve zvýšených cenách. Z personálu je cítit, že není všechno v úplném pořádku. V internátu se provádí jakási rekonstrukce, ale cena za ubytování zůstala vysoká, byť od brzkého rána těsně pod okny rachotí míchačky, zbjčky a motory aut. Rekonstrukce musí být a hluk při nich se odstranit úplně nedá, ale chci-li objekt provozovat i nadále, pak musím přispůsobit i cenovou hladinu za narušené prostředí. To se však nestalo, a proto tolik kritiky, která bohužel vinou někoho jiného padá i na hlavu organizátorů festivalu. A to je nezasloužené!

KŠ

Poznámka ke střípku „INTR“ letos podivně (Zpravodaj č. 3)

Domnívám se, že provoz internátní restaurace není až tak tragédií, a hlavně ne v tom, že zde obsluhují mistři odborného výcviku - ostatně pracují zde spolu se svými žáky. Zatím jsem se zde setkal s ochotou i úrovní, a to do té míry, že se zde všichni snaží uspokojit potřeby a nároky ubytovaných účastníků 64. JH i nad rámec stanovené doby, a zejména navzdory zásadnímu nepochopení věci i podnikatelského principu ze strany svého vedení. Uvažte, zda je normální, aby v době konání takovéto divadelní akce byl provoz zařízení, jako je internátní restaurace, přerušen na dobu od 10 do 20 hodin a zájemci se vlastně „naháněli“ do náruče konkurence. Tedy uvedený střípek by měl cvrknout na to správné místo!

František Tomášek

Nevychovaní fotografové a kameramani

Pro profesionála je samozřejmostí, že když chce fotografovat divadlo nebo ho i natočit, předem si vyžádá svolení od tvůrců a také se při představení bude chovat tak, aby nerušil. Ignorant se pozná podle toho, že na nic netuší herce vyrukuje s bleskem, pokud možno v kulometné palbě, nebo se mu namotá až do kuchyně. Že tím rozbourá veškerou atmosféru a může i protagonisty znervózit, mu nedochází. Když takové vidím, pokouším se o mě vražedné stavy. Proto pryč s fotografy, kteří používají na divadle blesk, jakožto i s kameramany nectící intimitu jeviště a hledišťe!!!

KŠ

JAK TO ŽIJE V KLUBECH

Člověk jako učební pomůcka

Včera ráno jsem navštívil další z Klubů (nejen) mladého diváka. Vedla jej Daniela Fišerová a pobyt v její skupině byl pro mě fantastickým zážitkem. Abych své tvrzení o fantastičnosti nějakým způsobem podepřel, pokusím se popsat vše, co mé oko zahlédlo či, lépe řečeno, co jsem se domníval vidět. Je nutno ovšem podotknout, že šlo o Klub nonverbální komunikace - tedy zjednodušeně řeči těla.

Ráno přišli frekventanti do třídy podivuhodně svěží. Paní lektorka z toho měla viditelně radost a výuku začala prakticky okamžitě. Své svěření poslala do druhé místnosti na koberec, kde si všichni lehli a relaxovali po dlouhé dvě minuty. Po tomto čase jsem začal nabývat přesvědčení, že všichni, položení na zádech, se zavřenými očima a za podmanivého doprovodu hlasu Daniely Fišerové, museli nutně usnout. Leč opak byl pravdou. Na pokyn všichni vstali ještě čilejší, než ulehali, a chutě se pustili do rozvíčky těla, při které bušili jeden druhému do zad. Místností se ozývaly salvy smíchu, žádné však nepatřily do kategorie těch zlomyslných. Do toho všeho se ozývalo podivuhodné brumendo a vypadalo to, jako když někdo zakopne o včelí úl.

Poté byl předhoben účastníkům klubu živý člověk, v němž jsem poznal fotografa Pavla Štola. Byl použit jako učební pomůcka a zvláštní je, že to nepůsobilo nikterak ponižujícím dojmem. Zatímco jej všichni sledovali a trošičku i provokovali, popsala lektorka tabuli sloupce slov. Jednalo se o hesla typu „věk“, „stav“, „povolání“, „strana“ atd. Ke každému z těchto hesel přiřadila několik možností (strana: ODS, KDU, bezpartijní), ze kterých měli semináristé po přesunutí se z vedlejší místnosti, správně vybrat ty, které se hodily právě na živou pomůcku. Fígl byl v tom, že Pavla nikdo neznal a ptát se bylo dovoleno pouze nepřímo a mnoha oklikami. Po nějaké chvíli dotazování lektorka přerušila tok otázek a bylo něco času na zaškrtání pravděpodobně správných možností. Bylo až neuvěřitelné, kolik lidí a kolikrát hádalo správně.

Došlo mi, že o to v klubu nonverbální komunikace vlastně jde. Dokázat se cítit do druhého člověka, který je vlastně velkým vysílačem bezeslovných podnětů. Výuka, to slovo mi nějak nechce do počítače, po tomto kousku pokračovala dál a Pavel Štol požádal o to, aby se směl zúčastnit ten den celého semináře.

Už podruhé během letošního přehlídky se mi odněkud nechtělo odejít. Zjišťuji, že Kluby (nejen) mladých divadelníků jsou velice přitažlivé a je škoda se jich neúčastnit. V příštím čísle Zpravodaje přinesu postřehy z klubu komedie dell'arte.

hlb

Můj milý KAMZÍČKU...

Králíčku, Šumaříku, Ježečku, Samizdátku, první samotný zpravodáček!!!

Pišu ti reakci jak sis sám Inzeroval, že si to přeješ. Týká se to Tvé soustavy článků „Co nového za řekou“.

- Ano. Nepracuje.

- Ne. Nestojí.

- Ne. Angrešti jsou horší.

- Ne. Ani za nic.

- Hurá!

- Ať žije mír!

- Angreštovská provokace.

- Ano.

- Jmenuje se tak.

- R. V. již odpověděla sama.

- Nějaká Uhde to byla.

- Nerozumíte divadelnímu terénu?

- Snad Tě moje odpověď zcela ukojila můj milý Kamzíčku atd. Na další plodnou korespondenci se těší Tvůj Zpravodaj.

DĚKUJEME

Až mrchožrout, dovoluji si vyslovit vřelé díky kuchařkám v ZŠ Zbečnick. Mé díky jim patří za to, že dokázaly vyhovět našim kytičkožroutům i přesto, že si nárok na svoji stravu vymysleli až ve čtvrté večer.

J. Uhrová

Pan Jan H. Strakeljahn nabízí našemu vznikajícímu seniorskému divadlu vydatnou pomoc. Poskytne vhodné texty - pochopitelně v němčině, osobní pomoc i rady. Zájemci o kontakt, ozvěte se do Českého národního střediska AITA/IATA (do ARTAMY).

K. Tomas

střípky

Volné sdružení východočeských divadelníků zve všechny své příznivce na setkání, které se uskuteční ve středu po posledním představení na terase Jiráskova divadla.

Zástupci Ministerstva kultury ČR na setkání hostů u starosty města nechyběli. Paní PhDr. Zuzaně Malcové se omlouváme, že jsme jí způsobili novinovou neúčast.

Nabídka pro soubory

Každé představení v hlavním programu je zaznamenáváno na video. Kdo má zájem zakoupit si záznam, necht' se obrátit přímo na kameramana Stanislava Šmída nebo napíší na adresu Kulturní agentura IKA-RUS, Dukelská 2504, 276 01 Mělník.

Prohlášení k článku PARTY aneb S cepem na malého lorda:

OIDA se mnou opravdu na pivo nechodí. Jsem totiž prudký individualista a pivo piju pouze ostře osamocen.

Kája Hynek

Rychlokvašky jako květiny

Při opakovaném představení Námluv DS Máj z Prahy, lépe řečeno při děkovačce, došlo k zajímavé situaci. Vše proběhlo asi takto: Herci se klaní, paní Jaroslava Mikešová přijímá gratulace a květiny za hezký herecký výkon. V tu chvíli přiskočí ještě jeden gratulant, který cosi skrývá za zády. Po chvíli vystupuje na pódium k Natálii Štěpanovně a k překvapení všech jí dává sklenici naložených okurek. Zřejmě usoudil, že herečka během představení neměla dost. Byl to Ježeček? Ne, byl to šumař.

Bez pasu nevycestuješ

Poctiví nálezci se ještě najdou a zahraniční host Vladimír Procházka nebude mít problémy, jak se dostat domů. Děkujeme.

Seminář klubu režisérů pracuje na Hronově i letos v internátu hotelové školy. Jeho hlavní náplní je práce na monologu a začíná, podobně jako schejbalovci, také o 9. hodině. Že by revoluce?

Vydává organizační štáb

64. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Jaroslav Provazník

Jan Švácha

Fotograf:

Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kč